

Bandes
de so

Moulin Rouge: s'admeten apostes

Hazael González

Ha arribat, ha esclatat davant dels nostres ulls amb gran pompa, plena de lluentons, de diamants, de sonets, de poesia i de màgia. Si el cine és somni, *Moulin Rouge* és el seu teatre... i no, no, no em puc resistir, així que rompré una llança a queixalades a favor d'aquest magnífic film, accelerat i accelerant que, a ritme de muntanya russa, ens du per un París irreal, Montmartre barri de pescadors i de luxúria i de festa, imatges frenètiques i orquestrades per un element absolutament omnipresent: senyores i senyors, que soni la música...

Poques vegades en els darrers temps tenim l'ocasió de contemplar un musical en els cines, un gènere que, amb el risc de caure en el més

absolut embafament, pot regalar-nos de vegades moments de veritable delit per la seva autèntica aproximació al somni, el somni que representa el cine. Ras i curt: el cine NO és la realitat, NO té per què representar la realitat; és més, NO hi ha cap forma que ho faci: tots aquests dogmàtics del corrent Dogma es passen la vida parlant de la veritat en el cine i menyspreen, segons ells, tot el que és artificial (il·luminació, banda sonora, decorats...), però sense prescindir d'altres elements com el muntatge. Ah, però després resulta que la realitat no es troba feta de fragments inconnexos, sinó d'un continu flux de temps i espai que no s'interromp, i a més, nosaltres som alguna cosa més que no una càmera, veim d'u-

na manera que el cine encara no ha après a reproduir... així que, on ens du la recerca de la veritat en el cine? Directament, A PORGAR FUM: com deia el mateix Orson Welles, "la veritat és fer-se netes les dents cada matí, i a mi això no m'interessa." Així que, superat aquest punt, ens centrarem en la contínua festa onírica que representa el film de Baz Luhrmann, qui reinventa la història per si mateix i converteix el Montmartre de 1900 en un camp de jocs on improvisar tot el que se li passa pel cap, la qual cosa inclou una selecció musical ben curiosa. Proper en molts aspectes al genial *Todos dicen "I Love You"* (*Everyone says I Love You*, Woody Allen, 1997, un altre musical per gaudir), a *Moulin Rouge* es fila més prim i es tras-

Voleu passar una estona vertaderament agradable i entretinguda? Passin senyores i senyors al Moulin Rouge, vegeu les al·lotes ballant el can-can i sobretot la meravellosa Sabine posant veu allà on Marilyn Monroe ja va triomfar abans, ...

llada a començaments de segle cançons de gent tan inversemblant com Nirvana (*Smell Like Teen Spirit*), Madonna (*Like a Virgin*), Material Girl), David Bowie (*Heroes*, en una versió cantada a duo per Nicole Kidman i Ewan McGregor absolutament inoblidable), Queen (inenarrable *The Snow Must Go On*), The Police (ni més ni manco que *Roxanne* convertida en un tango), Fatboy Slim, Elton John... i totes fetes amb uns arranjaments i un treball exquisits, arranjat i compost per dos sastres majors del regne: Mr. Craig Armstrong (encarregat de compondre l'*score*) i Mr. Marius DeVries (el director musical), que retallen, aferren, componen i arregen un vestit enlluernador en què brillen botons diamantins com Kid-

man i McGregor, John Leguizamo (divertit i irreverent Toulouse-Lautrec, que obre i tanca el film amb un magnífica consigna: "La cosa més gran que et pot passar és estimar i ser correspost"), o el mateix Plácido Domingo, que posa veu, ni més ni manco, que a la lluna. El que se'n diu un autèntic vestit de festa...

Així que ja està, això és tot, siau benvinguts a una festa plena de llum i de color, de música brillant i plena de màgia, a una història que tracta de la veritat, la bellesa i la llibertat, però sobretot de l'amor.

Voleu passar una estona vertaderament agradable i entretinguda? Passin senyores i senyors al Moulin Rouge, vegeu les al·lotes ballant el can-can i sobretot la me-

ravellosa Sabine posant veu allà on Marilyn Monroe ja va triomfar abans, admirau l'obra en què el dolent perd estrepitosament, però que tampoc té final feliç, uniu-vos al club del bohemis i veniu a veure amb nosaltres la fada verda de l'absenta, cantau, ballau, rieu i plorau... i si tot això no us agrada, si sou d'aquells avorrits que només van al cine a veure el que no se'n surti ni un pèl dels cànons que heu establert vós mateix, si l'únic que us importa és aquella cosa que se'n diu "versemblança" i ni tan sols sabeu què és, anau-vos-en a filar estopa i a ficar la cara en el fang. Nosaltres, per la nostra banda, continuam la festa i la música al Moulin Rouge... Què hi haurà més: detractors o defensors? S'admeten apostes. ■

